

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Abukauskai v. Lituania* - [72065/17](#)**

Hotărârea din 25.2.2020 [Secția II]

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

Obligații pozitive

Articolul 1 para. 1 din Protocolul nr. 1

Posesia nestingherită a bunurilor

Anchetă penală fără rezultat cu privire la incendierea casei reclamantilor, fără deficiențe „flagrante și grave”: *nicio încălcare*

În fapt – Casa reclamantilor a fost incendiată cu intenție noaptea, în timp ce primul și cel de-al doilea reclamant se aflau înăuntru; ei au scăpat sărind printr-o fereastră. A fost inițiată o anchetă prealabilă imediat după incendiere, anchetă care a durat aproximativ șapte luni, înainte de a fi suspendată. A fost suspectat un vecin, însă nu existau probe. Procurorul a acceptat mai târziu, în cadrul procedurilor disciplinare, că unele măsuri de anchetă nu au fost efectuate în mod adecvat. Atunci când au respins acțiunea civilă a reclamantilor împotriva statului, tribunalele naționale au constatat, cu toate acestea, că nu exista nicio legătură causală directă între presupusele deficiențe și eșecul anchetei de a identifica făptuitorul. Într-adevăr, unul din motivele principale pentru care nu a fost posibil acest fapt era lipsa vreunei urme de lichide inflamabile pe molozul luat din casă; astfel, fără identificarea materialului inflamabil utilizat pentru incendierea casei, alte măsuri de anchetă – chiar dacă ar fi fost efectuate în mod adecvat – nu ar fi oferit vreo informație care să ajute la identificarea făptuitorului.

În drept

Articolul 1 din Protocolul nr. 1: În cazurile referitoare la atacurile care amenință viețile persoanelor, autoritățile statale aveau obligația de a acționa din oficiu, odată ce aflau despre o anumită problemă. Totuși, în lipsa unei asemenea plângeri din partea reclamantilor, ca și în orice altă circumstanță care i-ar pretinde Curții să evalueze cererile concentrându-se pe lipsa unei anchete efective cu privire la un atac care pune viața reclamantilor în pericol, examinarea Curții s-ar limita la stabilirea existenței unor deficiențe flagrante și grave în ancheta penală, în conformitate cu jurisprudența ei referitoare la articolul 1 din Protocolul nr. 1 (vezi *Blumberga v. Letonia*, un caz referitor la o spargere). Totodată, Curtea a considerat că principiile stabilite în *Blumberga* nu puteau fi aplicate cu lejeritate în cazurile în care ingerința în dreptul de proprietate a avut loc de o manieră care putea fi periculoasă pentru viața sau sănătatea reclamantilor.

Era adevărat că autoritățile naționale au considerat că prejudicierea proprietății reclamantilor a fost provocată „de o manieră periculoasă”. Acest fapt deosebea prezenta cauză de cauza *Blumberga*, unde ingerința în dreptul de proprietate al reclamantilor nu a fost efectuată de o manieră care le putea pune viața sau sănătatea în pericol.

Totuși, reclamantii nu au susținut, pe durata procedurilor naționale, că au suferit vreo vătămare sau că viața ori sănătatea lor a fost supusă riscului, din cauza naturii periculoase a incendiarii. De asemenea, nu a existat niciun indiciu că aceștia au solicitat îngrijiri medicale ca urmare a incendiarii. Reclamantii nu au formulat vreo plângere pe baza articolelor 2 sau 3 din Convenție, în cererea lor inițială depusă la Curte.

În aceste circumstanțe, examinarea Curții s-a limitat la stabilirea existenței unor deficiențe flagrante și grave în cadrul anchetei penale.

Faptul că ancheta prealabilă nu a identificat făptuitorul care a provocat incendiul nu a fost suficient pentru a se constata că aceasta a fost inefectivă. În particular, Curtea a fost satisfăcută că probele pe care tribunalele naționale le-au considerat a avea o importanță deosebită au fost prelevate și păstrate în mod adecvat și că identificarea materialului inflamabil a fost imposibilă, fără ca autoritățile să fie culpabile. În timpul desfășurării procedurilor pe plan național, reclamanții nu le-au cerut autorităților să efectueze vreo măsură investigativă suplimentară, cum ar fi obținerea sau examinarea altor obiecte, ori interogarea altor martori. Ei nu au contestat deciziile procurorului de a înceta ancheta împotriva vecinului lor și de a suspenda investigația. Într-adevăr, reclamanții au recunoscut în mod explicit că, în opinia lor, au fost efectuate toate măsurile de anchetă necesare. Curtea nu a avut niciun motiv să rețină altceva. Mai mult, reclamanții nu s-au plâns de durata anchetei, nici nu au susținut că au existat perioade de inactivitate. Prin urmare, Curtea nu a putut confirma că eșecul de a încheia procedurile penale cu succes a constituit rezultatul unor deficiențe flagrante și grave în conduita autorităților.

Era adevărat că inițierea procedurilor civile împotriva vecinului suspectat ar fi fost inutilă, din cauza probelor insuficiente care să stabilească o legătură între acesta și incendiu. Totuși, Curtea nu a putut constata că lipsa șanselor de succes al unor asemenea proceduri a reprezentat o consecință directă a deficiențelor extraordinar de grave și flagrante din desfășurarea procedurilor penale.

Prin urmare, statul și-a respectat obligațiile pozitive.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

(Vezi și *Blumberga v. Letonia*, [70930/01](#), 14 octombrie 2008, [Nota informativă 112](#))